

הַרְשַׁע נִפְשׁ אַחֲרָת. אֲשֶׁרִי חִלְקוּ.
 גִּזְוֹנָא אַחֲרָא וְלֹא נִרְאָה, בְּשַׁעֲתָא
 שְׁמַגִּיעִים יִשְׂרָאֵל לְסֹדֵר הַקְדָּשָׁה,
 אֲזִי הִגְוֹן הִגְוֹן הַזֶּה, וְיִוצֵא, מִשׁוּם
 שֶׁהִיא הַקְדָּשָׁה שֶׁמְקַדְּשִׁים יִשְׂרָאֵל
 יוֹתֵר עַל מְלֹאכִים הָעֲלִיוֹנִים, שֶׁהֵם
 חֻבְרִים עִמָּם. וְהִגְוֹן הַזֶּה מֵאִיר
 וְנִרְאָה בְּשַׁעֲתָא שֶׁיִּשְׂרָאֵל מְקַדְּשִׁים
 הַקְדָּשָׁה הַזֶּה, (שְׁחֵרֵי מִסִּימִים יִשְׂרָאֵל עַד
 שְׁלֹא יִשְׁגִּיחוּ וְכו') עַד שֶׁמִּסִּימִים
 יִשְׂרָאֵל, כְּדֵי שְׁלֹא יִשְׁגִּיחוּ
 הַמְּלֹאכִים הָעֲלִיוֹנִים וְיַעֲנִישׁוּ
 אוֹתָם לְמַעְלָה, וְלֹא יִקְטְרוּ
 עֲלֵיהֶם.

אֲזִי הַכְרוּז יוֹצֵא וְאוֹמֵר: עֲלִיוֹנִים
 וְתַחְתּוֹנִים הִקְשִׁיבוּ, מִיְהוּ גַם רוּחַ
 בְּדַבְרֵי תוֹרָה, מִיְהוּ שְׁפַל דְּבָרָיו
 לְהַתְנַבֵּה בְּדַבְרֵי תוֹרָה, מִשׁוּם
 שֶׁשְׂנִינּוּ, שֶׁהָאֵדָם צְרִיף לְהִיּוֹת
 שְׁפַל בְּעוֹלָם הַזֶּה בְּדַבְרֵי תוֹרָה,
 שֶׁחֵרֵי אֵין גְּבַהוּת בַּתּוֹרָה אֲלֹא
 בְּעוֹלָם הַבָּא.

בַּקְדָּשָׁה זֹו צְרִיף לְהַשְׁמֵר וְלִגְנוֹז
 אוֹתָהּ בִּיְנֵינוּ כְּדֵי שֶׁנִּתְקַדֵּשׁ בַּתּוֹף
 הַקְדָּשָׁה בְּרֹאשׁ וּבְסוֹף יוֹתֵר
 מֵאוֹתָן קְדָשׁוֹת שְׂאוֹמְרִים עִמָּנוּ
 מְלֹאכִים עֲלִיוֹנִים. הַקְדָּשָׁה שְׂאָנוּ
 מְקַדְּשִׁים בְּשִׁבְחָה שְׂאָנוּ מְשַׁבְּחִים
 לְמְלֹאכִים הָעֲלִיוֹנִים. וּמִשׁוּם
 שִׁבְחָה זֶה מְרַשִּׁים לָנוּ לְהַכְנִס לַתּוֹף
 הַשְּׁעָרִים הָעֲלִיוֹנִים, וְעַל זֶה אָנוּ
 אוֹמְרִים קְדָשָׁה זֹו בְּלִשׁוֹן הַקְדָּשׁ
 וּמִשְׂאִירִים אוֹתָנוּ בְּאַהֲבָה לְהַכְנִס
 לַשְּׁעָרִים שֶׁלְמַעְלָה, מִתּוֹף שְׂאָנוּ
 מְשַׁבְּחִים אוֹתָם בְּסִדּוּר שְׁלֵהֶם
 (שְׁלֹנּוּ), וְלִכֵּן אָנוּ נוֹטְלִים יוֹתֵר
 קְדָשׁוֹת, וְנִכְנָסִים לַשְּׁעָרִים
 הָעֲלִיוֹנִים.

וְאֵם תֵּאמֵר, זוֹהִי רְמָאוֹת - לֹא כִּף!
 אֲלֹא הַמְּלֹאכִים הָעֲלִיוֹנִים הֵם
 יוֹתֵר קְדוֹשִׁים מֵאֲתָנוּ, וְהֵם
 נוֹטְלִים יוֹתֵר קְדָשָׁה, וְאֵלְמֹלָא
 שְׂאָנוּ נוֹטְלִים וּמוֹשְׁכִים עֲלֵינוּ
 הַקְדָּשׁוֹת הַלְלוּ, לֹא נוֹכַל לְהִיּוֹת

לְהִיּוֹת חֵיבָא, נִפְשָׁא אַחֲרָא. זַכָּאָה חוּלְקִיהָ.
 גִּזְוֹנָא אַחֲרָא, דְּאִתְחַזִּי וְלֹא אִתְחַזִּי, בְּשַׁעֲתָא
 דְּמִטָּאן יִשְׂרָאֵל לְקְדוּשָׁה דְּסִידְרָא, כְּדִין
 הָאִי גִּזְוֹנָא דְּגִנִּיז, וְנִפְיָק, בְּגִין דְּהָאִי אִיהוּ
 קְדוּשָׁתָא דְקָא מְקַדְּשִׁי יִשְׂרָאֵל יִתִּיר עַל מְלֹאכִי
 עֲלָאִי, דְּאִינּוֹן חֻבְרִים בַּהֲדִיָּהּ. וְהָאִי גִּזְוֹנָא
 נְהִיר וְאִתְחַזִּי בְּשַׁעֲתָא דִּישְׂרָאֵל מְקַדְּשִׁי
 קְדוּשָׁתָא דָא, (נ"א דְהָא מִסִּימֵי יִשְׂרָאֵל עַד לֹא יִשְׁגִּיחוּ וְכו') עַד
 דְּמִסִּימֵי יִשְׂרָאֵל, בְּגִין דְּלֹא יִשְׁגִּיחוּן מְלֹאכִים
 עֲלָאִין, וְיַעֲנִישׁוּ לוֹן לְעֵילָא, וְלֹא יִקְטְרוּ
 עֲלֵיָּהּ.

כְּדִין כְּרוּזָא נִפְיָק וְאָמַר, עֲלָאִין וְתַתָּאִין אֲצִיתוּ,
 מָאן אִיהוּ גַם רוּחָא בְּמִלֵּי דְאוֹרִיָּיתָא,
 מָאן אִיהוּ דְכָל מְלוּי בְּגִין לְמַגְבַּה בְּמִלֵּי
 דְאוֹרִיָּיתָא בְּגִין דְּתַנִּינָן, דְּבַר נֶשׁ בְּעֵי לְמַהוּי
 שְׁפִיל בְּהָאִי עֲלֵמָא בְּמִלֵּי דְאוֹרִיָּיתָא, דְּהָא לִית
 גְּבַהוּ בְּאוֹרִיָּיתָא, אֲלֹא בְּעֵלְמָא דְאִתִּי.

בַּקְדוּשָׁתָא דָא, בְּעֵינָן לְאִסְתַּמְרָא, וְלֵאגְנָזָא לָהּ
 בִּינָנָא, בְּגִין דְּנִתְקַדֵּשׁ גּוֹ קְדוּשָׁה
 בְּרִישָׁא וּבְסוֹפָא. יִתִּיר מֵאִינּוֹן קְדוּשָׁן דְּאִמְרֵי
 בַּהֲדָן מְלֹאכִי עֲלָאִי. קְדוּשָׁה דְאָנָן מְקַדְּשִׁי
 בְּשִׁבְחָא דְאָנָן מְשַׁבְּחָן לְמְלֹאכִי עֲלָאִי, וּבְגִין
 שְׁבַחָא דָא, שְׁבַקִּין לָן לְמַעְאֵל גּוֹ תְרַעֵי עֲלָאִי,
 וְעַל דָּא אָנָן אִמְרִין קְדוּשָׁה דָא (דף קכ"ט ע"ב)
 בְּלִשׁוֹן הַקְדָּשׁ, וְשְׁבַקִּין לָן בְּרַחֲמֵינוּ, לְמִיעַל
 תְּרַעִין דְּלְעֵילָא, מְגוֹ דְאָנָן מְשַׁבְּחִין לוֹן
 בְּסִדּוּרָא דְלְהוֹן. (ס"א דל"ו) וּבְגִין כִּף, אָנָן נְטֻלִין
 קְדוּשָׁן יִתִּיר, וְעֵאֲלִין תְּרַעִין עֲלָאִין.

וְאִי תִימָא רְמָאוֹתָא הִיא. לָאוּ הִכִּי. אֲלֹא
 מְלֹאכִי עֲלָאִי אִינּוֹן קְדִישִׁין יִתִּיר מִינָן,
 וְאִינּוֹן נְטֻלֵי קְדוּשָׁתָא יִתִּיר, וְאֵלְמֹלָא דְאָנָן
 נְטֻלִין וּמְשַׁכִּין עֲלָן קְדוּשָׁאן אֲלִין, לֹא נִיכוּל
 לְמַהוּי חֻבְרִים בַּהֲדִיָּהּ, וְיִקְרָא דְקוּדְשָׁא בְּרִיף

הוא לא ישתלים עילא ותתא בזמנא חדא. ועל דא אנן משתדלין למהוי עמהון חברים, ויסתלק יקרא דקודשא בריך הוא עילא ותתא בזמנא חדא.

קדושה די בסופא, איהי תרגום, כמה דאוקימנא. ודא אפילו יחיד יכיל לומר לה, אינון מלי דתרגום. אבל מלין דלשון הקדש דקדושה, לאו אינון אלא בעשרה, בגין דלשון הקדש שכינתא מתחברא בהדיה. ובכל קדושה דשכינתא אתיא, לאו איהו אלא בעשרה. דכתיב, (ויקרא כב) ונקדשתי בתוך בני ישראל וגו', בני ישראל אינון לשון הקדש ודאי, ולא שאר עמין דאית לון לישן אחרא.

ואי תימא, הא קדוששתא דקדיש, דאיהו תרגום, אמאי לאו איהו ביחיד. תא חזי, קדוששתא דא, לאו איהו פשאר קדוששא דאינון משלשין. אבל קדוששתא דא, איהי סלקא בכל סטרין, לעילא ותתא ובכל סטרי מהימנותא, ותברא מנעולין וגושפנקן דפרזלא, וקליפין בישין, (כ"א ודא איהו שבהא דאסתלק ביה יקרא דקודשא בריך הוא ותיר משבהא אחרא. ואסתלקו דא ותיר מכלא, מאי טעמא, בגין דאיהו גרים לאתרפאי סטרא אחרא ולאסתלקא) לאסתלקא יקרא דקודשא בריך הוא על פלא, ואנן בעינון למימר לה בלישנא דסטרא אחרא, ולא תבא בחילא תקיף, אמן יהא שמיה רבא מברך, בגין דיתבר חילא דסטרא אחרא, ויסתלק קדשא בריך הוא ביקריה על פלא. וכד אתבר בקדוששתא דא חילא דסטרא אחרא, קדשא בריך הוא אסתלק ביקריה, ואדפר לבנוי, ואדפר לשמיה. ובגין דקודשא בריך הוא אסתלק ביקריה בקדוששתא דא, לאו איהי אלא בעשרה.

חברים עמם, וכבוד הקדוש ברוך הוא לא ישתלם למעלה ולמטה בזמן אחד, ועל זה אנו משתדלים להיות עמם חברים, ויתעלה כבוד הקדוש ברוך הוא למעלה ולמטה בזמן אחד.

הקדשה שבסוף היא תרגום, כמו שבארנו, וזה אפלו יחיד יוכל לומר אותה, אותם דברי התרגום. אבל דברי לשון הקדש של הקדשה אינם אלא בעשרה, פי השכינה מתחברת עם לשון הקדש, ולכל קדשה שהשכינה באה, אין זה אלא בעשרה, שכתוב (ויקרא כב) ונקדשתי בתוך בני ישראל וגו'. בני ישראל הם לשון הקדש ודאי, ולא שאר עמים שיש להם לשון אחרת.

ואם תאמר, הרי הקדשה של הקדיש, שהיא תרגום, למה אינה ביחיד? בא וראה, קדשה זו אינה כשאר הקדשות שהם משלשים. אבל קדשה זו היא עולה בכל הצדדים, למעלה ולמטה ולכל צדדי האמונה, ושוכרת מנעולים וחותמות של ברזל וקלפות רעות (וזהו השבח שמתעלה בו כבוד הקדוש ברוך הוא

יותר משבח אחר. והתעלות זו יתרה מהכל, מה השעם? משום שהוא גורם להרפות את הצד האחר ולהעבירו) להעלות את כבוד הקדוש ברוך הוא על הכל, ואנו רוצים לומר אותה בלשון של הצד האחר ולהשיב בכח חזק: אמן יהא שמיה רבא מברך, פדי שישתבר פחו של הצד האחר, ויתעלה הקדוש ברוך הוא בכבודו על הכל. וכשנשבר בקדשה זו פחו של הצד האחר, הקדוש ברוך הוא מתעלה בכבודו, ונזכר לבניו, ונזכר לשמו. ומשום שהקדוש ברוך הוא מתעלה בכבודו בקדשה הזו, אינה אלא בעשרה.